

Arrest

nr. 235 532 van 23 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Emmanuel Van Driesschestraat 67
1050 ELSENE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 29 augustus 2019 dient de verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 29 november 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiit van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. Op 23 november 2017 zou u Irak hebben verlaten nadat u werd gezocht door de familie van de man waarmee u een relatie had. Uw vader zou u eveneens hebben verstoten omwille van uw homoseksuele geaardheid. Via Turkije reisde u naar Griekenland waar u op 4 december 2017 bent aangekomen. U verbleef in Chios tot 4 mei 2018. U zou daar zijn opgepakt en gevangen gezet op basis van beschuldiging van verkrachting van een twaalfjarig meisje. U geeft aan dat u vrienden was geworden met enkele Irakezen en u hen ook over de problemen die u kende in Irak had verteld. Aangekomen in Chios zouden zij u echter hebben benijd omdat u snel een woning had gekregen van de VN, veel uitging en voetbalde speelde. Uit jaloezie zouden zij u erin hebben geluisd en één van hun zussen naar uw kamer hebben gestuurd om u daarna te slaan en te betichten van verkrachting. Op 29 juni 2018 werd u op borg vrijgelaten en in oktober 2018 werd u volledig vrij gesproken. Na uw vrijlating ging u terug naar Chios waar u door de VN een andere studio werd toegewezen. In de stad zag u af en toe familieleden van het meisje die u zouden hebben bedreigd. U meldde elk voorval aan de VN en aan uw advocate. Zij zouden u hebben aangeraden zoveel mogelijk binnen te blijven en ruzie te voorkomen. In november 2018 kreeg u de beslissing van uw verzoek om internationale bescherming, nl. een subsidiair beschermingsstatuut geldig gedurende drie jaar. Na de beslissing werd u naar Thessalonici overgebracht waar u vervolgens op 28 maart 2019 uw verblijfskaart hebt afgehaald. U spaarde het geld van april en mei op en besloot in mei 2019 met behulp van uw Griekse verblijfskaart naar Zweden te reizen waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd door de Zweedse autoriteiten afgewezen omwille van uw reeds toegekende statuut in Griekenland. U besloot daarop verder te reizen naar België waar u op 29 augustus 2019 eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek legde u een attest uit Irak, een medisch attest betreffende uw bloedwaarden, de documenten betreffende uw rechtszaak in Griekenland en de beslissing van Zweden voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de vragenlijst opgesteld met de hulp van een medewerker van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result"). Ook u verklaart tijdens uw gehoor in Griekenland het statuut van subsidiair beschermde te hebben bekomen (CGVS, pg.3).

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die dergelijke bescherming al in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft gekregen, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, stelt u dat u niet in Griekenland kon blijven omdat u er ten onrechte zou zijn opgesloten en u tijdens uw detentie werd gemarteld. Daarnaast zou u bedreigd zijn door de familie van het meisje die u beschuldigden van verkrachting. U hekelt tevens het feit dat u diende te verblijven bij personen met wie u niet kon communiceren en die u last berokkendden.

Wat betreft uw ten onrechte opsluiting, de marteling die u diende te ondergaan, het geld dat u diende te besteden aan een advocate die niets voor u zou hebben gedaan en het feit dat uw gsm in detentie werd gestolen, dient te worden opgemerkt dat zowel de reden van uw opsluiting als uw detentieperiode en de behandeling die u onderging geen enkel uitstaan hebben met de criteria van de Conventie van Genève. Zo zou u beschuldigd zijn geweest van verkrachting van een meisje door enkele Irakezen die jaloers op u waren omdat u volgens hen een voorkeursbehandeling had gekregen van de VN (CGVS, pg.7). Uw problematiek is aldus louter van gemeenrechtelijke aard. Ook de behandeling binnen de gevangenis kan niet worden gelinkt aan één van deze criteria. Bovendien kan de behandeling die u in de gevangenis onderging evenmin worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. U stelt gedurende acht dagen iedere morgen te zijn geslagen. Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant die u geenszins weet te staven. U haalde voorts aan dat u geboeid naar de tandarts werd gebracht om vervolgens zonder verdoving een gat te laten vullen, bovendien vermoedt u dat uw gsm door de politie werd onttreemd (CGVS, pg.7). Zonder afbreuk te doen aan de pijnlijkheid van het moment, kan in deze bezwaarlijk worden gesproken van een onmenselijke en vernederende behandeling. Voorts blijkt dat u in uw rechtszaak werd bijgestaan door een advocaat en na twee maand reeds op borg werd vrijgelaten om vervolgens de totale vrijspraak te bekomen (CGVS, pg.7) Nergens maakt u aannemelijk dat u omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève niet voldoende aanspraak kon maken op het gebruikelijke rechtssysteem van Griekenland. Na uw vrijlating werd u door uw advocate geholpen om u opnieuw aan te melden in Chios, waar u door de VN opnieuw in het opvangsysteem werd ondergebracht (CGVS, pg. 6). U geeft aan nadien opnieuw te zijn bedreigd door de familie van het meisje, maar niet naar de politie durfde te stappen. U gevraagd waarom u niet durfde, stelt u dat zij u toch niet zouden helpen omdat u ooit eens naar de politie bent gestapt omwille van de bedreigingen en zij u lieten weten niets voor u te kunnen doen daar er geen begin van bewijs was (CGVS, pg. 9). Opnieuw kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève geen aanspraak kon doen op het politieel systeem in Griekenland. Het dient immers geen betoog dat ook zij hun acties enkel kunnen afstemmen binnen het kader van het rechtssysteem. Wat betreft uw homoseksualiteit, geeft u aan wel mondeling opmerkingen te hebben gekregen en dat er éénmaal iets op uw facebook werd geplaatst (CGVS, pg. 9). Deze feiten kunnen echter evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd. Bovendien maakt u niet aannemelijk - zoals bovenstaand reeds werd gesteld - de bescherming van de Griekse autoriteiten niet te kunnen inroepen.

Wat betreft uw aanklacht ten aanzien van de kosten van de advocate, dient ook daar te worden opgemerkt dat zij gerechtigd is haar eigen verloning te bepalen. Dient in deze verder te worden opgemerkt dat u in Griekenland zowel voor als na uw passage in het rechtssysteem onderdak werd geboden en een minimum aan steun werd verleend om in uw primaire behoeften te voorzien (CGVS, pg.6). Zo werd u telkens opgevangen in een studio, waar u een bed, badkamer en keuken ter beschikking had en u kreeg ook 150 euro per maand (CGVS, pg.4). Dat u interpersoonlijke moeilijkheden kende met de personen met wie u onderdak diende te delen (CGVS, pg.6), is menselijk maar niet onoverkomelijk en kan opnieuw niet worden aanschouwd als een gegronde reden om internationale bescherming te bekomen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het feit dat u belastingen diende te betalen voor uw elektriciteit (CGVS, pg.6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binden Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in

de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/ Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11,14,16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze documenten uw rechtszaak en uw aanvraag in Zweden aantonen. Deze feiten staan niet ter discussie. Ook uw attest met betrekking tot Irak heeft geen uitstaan met uw problematiek in Griekenland en wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie van uw situatie in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u naar Griekenland mag worden teruggeleid doch niet naar Irak. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

De verzoeker brengt in het verzoekschrift twee middelen naar voor waarin hij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 3 van het EVRM bepaald dat « niemand mag worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak : zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad V. Bulgarij, par. 96).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering, concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen. (HvJ 21 december 2011, nr. C-411 en C-493/10, § 94).

Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting een deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals onder meer het arrest MSS v België en Griekenland van 21 januari 2011 en naar rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals onder meer het arrest 'NS' van 21 december 2011 waaruit blijkt dat de Belgische instanties moeten nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin III Verordening een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken, in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker meent dat in casu onvoldoende is gebeurd.

De asielprocedure in Griekenland vertoont gebreken inzake de toegang tot rechtsbijstand, de hoedanigheid van de asielprocedure, de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra en het xenofob klimaat.

Uit verschillende media, waaronder andere Human Rights Watch blijkt dat de opvangkampen voor asielzoekers op de Griekse eilanden permanent kampen met overbevolking en onhygiënische omstandigheden. Gezondheidszorg ontbreekt er volledig.

Dat dit een aangepaste behandeling belet van de migranten die zich op Grieks grondgebied bevinden.

Dat zij niet op een onafhankelijke en onpartijdige wijze worden behandeld overeenkomstig, wat verzoeker in een bijzonder kwetsbare positie plaatst.

Dat verweerster deze situatie in Griekenland blijkbaar niet in acht neemt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker met een schending van artikel 3 van het EVRM krijgt te maken.

IV 3. TWEEDE MIDDEL : schending van de motiveringsplicht

Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV, arrest nr. X d.d. 27 november 2012).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die behandeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. X, RvS 20 september 2011, nr. X, RvS 5 december 2011, nr. X).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

« Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. »

Hoe verweerster tot zo'n conclusie komt is niet duidelijk.

Aldus is de motivering van verweerster niet afdoende."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoeker een internationale bescherming geniet in Griekenland. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist en zij wordt onder meer bevestigd door de volgende stukken uit het administratief dossier:

- *"Eurodac Search Result" waaruit blijkt dat de verzoeker op 5 december 2017 te Xios, Griekenland, een verzoek om internationale bescherming indiende hetwelk daadwerkelijk tot een beschermingsstatus aanleiding gaf (Mark Status 'M') (administratief dossier, stuk 11);*
- *Beslissing van de Zweedse asielautoriteit (Migrationsverket) van 16 juli 2019, die op 19 augustus 2019 werd bevestigd door de bevoegde Zweedse rechtbank (administratief dossier, stuk 9, document 3);*

- De verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 november 2019 (administratief dossier, stuk 5, p. 3).

Uit deze stukken blijkt dat de Griekse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus hebben verleend op 14 november 2018 en dat er werd voorzien in een bescherming van drie jaar. Het wordt door de verzoeker niet betwist en uit niets kan blijken dat de verleende beschermingsstatus niet langer zou gelden.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het in België ingediende verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoeker reeds de internationale bescherming geniet in Griekenland en (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) zijn basisrechten als persoon, die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Omtrent de actualiteit en de doeltreffendheid van de verleende internationale bescherming in Griekenland heeft de commissaris-generaal op goede gronden het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of

ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

De verzoeker voert hieromtrent geen enkele concrete betwisting. Zo dient te worden opgemerkt dat de rechtstheoretische uiteenzettingen en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie inzake de overdracht van asielzoekers in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in de voorliggende zaak niet relevant zijn. De thans bestreden beslissing betreft immers geen dergelijke Dublinoverdracht van een "asielzoeker" naar Griekenland, maar de niet ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van het gegeven dat de verzoeker reeds de internationale bescherming geniet in Griekenland. De verzoeker kan in Griekenland dan ook niet langer als een "asielzoeker" beschouwd worden en, vermits zijn asielprocedure er reeds in beëindigd en hij de subsidiaire bescherming verkreeg, zal hij ook bij een terugkeer niet onderhevig zijn aan de beweerde gebreken in de Griekse asielprocedure, noch aan de gestelde problemen in de opvangkampen voor asielzoekers op de Griekse eilanden.

De Raad wijst erop dat, in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht verbonden is alsook de daaraan gekoppelde rechten inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoeker slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name omdat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoeker naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hem in een toestand

van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, stelt u dat u niet in Griekenland kon blijven omdat u er ten onrechte zou zijn opgesloten en u tijdens uw detentie werd gemarteld. Daarnaast zou u bedreigd zijn door de familie van het meisje die u beschuldigden van verkrachting. U hekelt tevens het feit dat u diende te verblijven bij personen met wie u niet kon communiceren en die u last berokkenden.

Wat betreft uw ten onrechte opsluiting, de marteling die u diende te ondergaan, het geld dat u diende te besteden aan een advocate die niets voor u zou hebben gedaan en het feit dat uw gsm in detentie werd gestolen, dient te worden opgemerkt dat zowel de reden van uw opsluiting als uw detentieperiode en de behandeling die u onderging geen enkel uitstaan hebben met de criteria van de Conventie van Genève. Zo zou u beschuldigd zijn geweest van verkrachting van een meisje door enkele Irakezen die jaloers op u waren omdat u volgens hen een voorkeursbehandeling had gekregen van de VN (CGVS, pg.7). Uw problematiek is aldus louter van gemeenrechtelijke aard. Ook de behandeling binnen de gevangenis kan niet worden gelinkt aan één van deze criteria. Bovendien kan de behandeling die u in de gevangenis onderging evenmin worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. U stelt gedurende acht dagen iedere morgen te zijn geslagen. Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant die u geenszins weet te staven. U haalde voorts aan dat u geboeid naar de tandarts werd gebracht om vervolgens zonder verdoving een gat te laten vullen, bovendien vermoedt u dat uw gsm door de politie werd onttrokken (CGVS, pg.7). Zonder afbreuk te doen aan de pijnlijkheid van het moment, kan in

deze bezwaarlijk worden gesproken van een onmenselijke en vernederende behandeling. Voorts blijkt dat u in uw rechtszaak werd bijgestaan door een advocaat en na twee maand reeds op borg werd vrijgelaten om vervolgens de totale vrijspraak te bekomen (CGVS, pg.7) Nergens maakt u aannemelijk dat u omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève niet voldoende aanspraak kon maken op het gebruikelijke rechtssysteem van Griekenland. Na uw vrijlating werd u door uw advocate geholpen om u opnieuw aan te melden in Chios, waar u door de VN opnieuw in het opvangsysteem werd ondergebracht (CGVS, pg. 6). U geeft aan nadien opnieuw te zijn bedreigd door de familie van het meisje, maar niet naar de politie durfde te stappen. U gevraagd waarom u niet durfde, stelt u dat zij u toch niet zouden helpen omdat u ooit eens naar de politie bent gestapt omwille van de bedreigingen en zij u lieten weten niets voor u te kunnen doen daar er geen begin van bewijs was (CGVS, pg. 9). Opnieuw kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève geen aanspraak kon doen op het politieel systeem in Griekenland. Het dient immers geen betoog dat ook zij hun acties enkel kunnen afstemmen binnen het kader van het rechtssysteem. Wat betreft uw homoseksualiteit, geeft u aan wel mondeling opmerkingen te hebben gekregen en dat er éénmaal iets op uw facebook werd geplaatst (CGVS, pg. 9). Deze feiten kunnen echter evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd. Bovendien maakt u niet aannemelijk - zoals bovenstaand reeds werd gesteld - de bescherming van de Griekse autoriteiten niet te kunnen inroepen.

Wat betreft uw aanklacht ten aanzien van de kosten van de advocate, dient ook daar te worden opgemerkt dat zij gerechtigd is haar eigen verloning te bepalen. Dient in deze verder te worden opgemerkt dat u in Griekenland zowel voor als na uw passage in het rechtssysteem onderdak werd geboden en een minimum aan steun werd verleend om in uw primaire behoeften te voorzien (CGVS, pg.6). Zo werd u telkens opgevangen in een studio, waar u een bed, badkamer en keuken ter beschikking had en u kreeg ook 150 euro per maand (CGVS, pg.4). Dat u interpersoonlijke moeilijkheden kende met de personen met wie u onderdak diende te delen (CGVS, pg.6), is menselijk maar niet onoverkomelijk en kan opnieuw niet worden aanschouwd als een gegronde reden om internationale bescherming te bekomen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het feit dat u belastingen diende te betalen voor uw elektriciteit (CGVS, pg.6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binden Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/ Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Aldus kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal de situatie in Griekenland niet in acht heeft genomen. De verzoeker weerlegt of ontkracht op geen enkele wijze de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. De verzoeker verwijst wel naar "*verschillende media, waaronder Human Rights Watch*" die de slechte omstandigheden in de opvangkampen voor asielzoekers op de Griekse eilanden zouden betreffen, doch hij brengt ter zake geen enkel concrete informatie naar voor en bovendien blijkt uit niets dat de verzoeker, gelet op de door Griekenland verleende bescherming waardoor hij dus niet langer als een "asielzoeker" kan worden beschouwd, bij zijn terugkeer zou worden opgevangen op de Griekse eilanden. In dit kader wijst de Raad erop dat de verzoeker zelf verklaard heeft dat hij, na de beschermingsbeslissing, in november 2018 van Xios werd overgebracht naar Thessaloniki, alwaar hij op 28 maart 2019 een verblijfskaart verkreeg (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). Verder beperkt de verzoeker zich tot loutere en niet gestaafde beweringen omtrent slechte omstandigheden in Griekenland (inadequate opvangmogelijkheden, overbevolking van de asielcentra en een xenofob klimaat) en omtrent de onaangepaste behandeling van migranten op het Griekse grondgebied. Hiermee kan hij het hierboven besproken vermoeden niet concreet weerleggen.

De verzoeker toont derhalve op geen enkele wijze aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat de verzoeker geen argumenten, gegevens of stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Verder dient te worden vastgesteld dat de loutere bewering dat er ernstige motieven zijn om aan te nemen dat de verzoeker met een schending van artikel 3 van het EVRM te maken krijgt, op geen enkele wijze wordt gestaafd met enige overtuigende, op de persoonlijke situatie van de verzoeker betrokken, informatie. Het vage betoog van de verzoeker volstaat, in het licht van de concrete en pertinente vaststellingen die de commissaris-generaal hieromtrent heeft gedaan en die door de Raad worden overgenomen, niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet kan worden aangenomen dat de verzoeker om redenen, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, niet kon/kan rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat hij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen of hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland. De verzoeker toont evenmin aan dat hij na de toekenning van de internationale bescherming moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend, die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De beide middelen zijn ongegrond.

Aangezien de niet ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan de Raad zich niet uitspreken over de vordering, in hoofddorde, om een beschermingsstatus toe te kennen.

In zoverre de verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing voor verder onderzoek terug te verzenden naar de commissaris-generaal, dient op basis van wat voorafgaat te worden vastgesteld dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE